

Священниците, които отказаха да дадѣтъ гражданска клѣтва подигнаха вътрѣ въ страната систематическа борба срѣщу распорѣжданieto на Събранието. Когато нѣкои отъ тѣхъ бѣха прѣтърсени у тѣхъ сѣ биле намѣрени инструкции, въ които имъ се запрѣщавало да служатъ въ конституционни черкви, прѣпорѣчвало имъ се да водятъ секретни метрически, свадбени и погребални списъци на вѣрнитѣ католици; вѣнчанията извършени отъ закълнавшитѣ се священници да се считатъ недѣйствиелни, а дѣцата родени отъ тие бракове, обречени на небесно проклѣтие. По тоя начинъ се распространяваха едни потайни ужаси, които плашаха кроткитѣ хора и разваляха семейния миръ.

Като минаваше отъ религиозната къмъ политическа умраза, неклѣвшето се духовенство проповѣдваше непокорностъ на новитѣ закони и заедно съ агентитѣ на емиграцията подбуждаха гражданска война. Тѣхното влияние се распространяваше по западнитѣ и южнитѣ департаменти. Слѣдъ едни оплаквания отъ въображаеми прѣслѣдвания, тѣ съ такава дразневита упоритостъ, прѣслѣдваха революционната власть, щото си спечелиха напълно да ги прѣслѣдватъ.

За пръвъ пѣтъ обаче Събранието се задоволи да поиска гражданска клѣтва отъ всичкитѣ черковници. Упорствующитѣ щѣха да бѣдѣтъ лишени отъ пенсия, а тие които продължаваха да агитиратъ, щѣха да бѣдѣтъ изложени на административно интерниране отъ мѣстото дѣто живѣятъ и даже на арестъ. Кралътъ отказа да утвърди това постановление.

Събранието бѣше поканило Людовика XVI да направи енергически заявления на германскитѣ принцове, върху чиято територия се организираха приготовленията срѣщу Франция. Слѣдъ двѣ недѣлно мълчание, краля самъ дойде да съобщи на Събранието, че той билъ по-искалъ намѣсата на германския императоръ и че ако